

Lommemannen

TEKST

Arne Olav L. Hageberg

PUBLISERT 5. desember 2009

– Jeg er en annen mann nå enn jeg var da jeg begikk overgrepene. Det har den såkalte lommemannen bedyret igjen og igjen i Follo tingrett.

Slik forsøker han å overbevise retten om at han ikke vil begå overgrep igjen, og at det dermed ikke er noen grunn til å dømme ham til forvaring, det nærmeste vi kommer livstidsstraff i Norge.

Rett nedenfor dommerbordet, med ryggen til dommerne, sitter to menn som har stor innvirkning på forvaringsspørsmålet. De to rettspsykiatriske sakkyndige, Henning Værøy og Pål Grøndahl, sitter vis-a-vis vitneboksen og kan se tiltalte rett inn i øynene og studere hans reaksjoner når han forklarer seg.

– Vi skal foreta en risikovurdering og komme med en prognose. Vi vurderer hvordan den tiltalte snakker, hva han svarer og hvordan han reagerer på de fornærmedes forklaringer, sier psykologspesialist Grøndahl. Han understreker at de to ikke skal ha noen mening om hva slags straffereaksjon som er riktig, om den som sitter i tiltaleboksen skal dømmes til forvaring eller ikke.

– Da går vi inn i straffeprosessen, og det skal vi ikke gjøre. Vi gir en erklæring som på mange måter beskriver et menneske, og da kan retten bruke det for det der er verdt, sier Grøndahl.

Nrk.no 8.11.2009

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 12, 2009, side

TEKST

Arne Olav L. Hageberg, Journalist og nettansvarleg i Psykologtidsskriftet